

dipositat a Forever Young, com també havia ratificat Víctor Sanfelipe. I sobre la *blasier* que Camps hauria adquirit a Forever Young, per què l'escorta li va deixar 200 euros, aquest no va assegurar que aquells diners anaren a parar a la caixa de la botiga. "Jo era a fora esperant", va al·legar.

El reguitzell d'alts càrrecs de les diverses conselleries que van contractar alguna de les empreses de la trama —especialment Orange Market i especialment la de Turisme— van insistir que Camps no supervisava tots aquells contractes, que no hi tenia res a dir, cosa que buidava en part el contingut del delictes de suborn passiu que explicita "en consideració al seu càrrec". Tots van exculpar els acusats —encara més Costa, que mai no ha format part de la Generalitat—, però va quedar clar que, en la gran majoria dels casos, les adjudicacions s'havien fet amb un fraccionament de contractes que evitava la concurrència lliure, a través d'un procés negociat que els permetia de convidar només tres empreses —les tres del grup *Gürtel*, curiosament— per un mateix concurs, o la concessió a la trama del sucós pavelló valencià a la fira turística Fitur, tot i que la seua oferta fora la més cara. De les 85 contractacions, només 76 van superar un concurs previ, segons que relatà Juan Carlos Gómez Condado, el perit proposat per l'acusació popular.

Els inspectors d'hisenda, per contra, van aprofundir en les interioritats de la trama, en concret de la caixa B. Una caixa en què "tenien tants fons ocults que els controlaven de ben a prop, eren molt exhaustius a l'hora de prendre'n notes". De la caixa A, la neta, els treballadors de l'Agència Tributària van detectar que "a l'inici, els ingressos corresponien sobretot a actes del PP en general i, més tard, la font principal va passar a ser l'administració pública valenciana". Luis Fandilla, auditor de Milano encarregat per la policia, va reblar que "informàticament, podem relacionar els tiquets de venda i les liquidacions" de les 89 peces de roba.

Les que van rebre els condemnats Víctor Campos i Rafael Betoret han estat abonades en metàl·lic, en el primer cas, i lliurades en mà al TSJCV, en el segon. Les adquirides pels no culpables Camps i Costa continuen als armaris de casa, de moment. Potser les cremaran durant aquestes Falles.

Els xics de l'entresòl i molts forasters de Madrid

Ni els sainets més grotescos d'Eduard Escalante, l'autor valencià més reconegut del gènere, no són comparables amb el judici del 'cas dels vestits'. Les sis setmanes de vista pública lleguen frases per a la història, si l'una cridanera, l'altra més. Repassem les més sonores, cronològicament.

13 de desembre del 2011

Javier Boix, advocat de Francisco Camps:

—El meu client és un garrepet.

—El meu patrocinat no va de gorra; és la seua dona, que paga sempre.

—És lògic que uns presumptes regals de 14.00 euros hagen comportat un cas de 19.000 folis?

—Qui garde una factura a sa casa, ha d'anar a cal psiconalista.

—Qui coneix el meu patrocinat, no s'estranya de la seua manera de parlar.

—Us resultaran cridaneres les expressions de Camps, però ell és així.

—Sentireu com li diuen el *Curita*...

Amb perdó.

Javier Casanueva, advocat de Ricardo Costa:

—I ací el teniu, Ricardo Costa, que no té culpa de res

Francisco Camps, acusat:

—Tenia el sou que tenia, i vaig decidir d'estalviar-me diners (a Milano), perquè aquests vestits eren la meitat de cars que no els que acostumava a comprar [a El Corte Inglés].

—[A les fiscals.] Sóc una persona bastant cordial, fins i tot podríem empatitzar vostès i jo.

—[El sastre] Tomàs tenia l'íntima il·lusió que jo fora client seu, en volia tenir un de la meua importància.

—Fixeu-vos en la cadència: només adquiria un o dos vestits l'any.

—En veure la *blasier*, vaig trucar a la meua dona, que era a València, per a

dir-li que m'havia agradat i per a saber què li semblaria que la comprara.

—La targeta, només l'he feta servir als *duty free* i en algun viatge a Brusselles, per a comprar regals als meus fills.

—No sé quina diferència hi ha entre una targeta de crèdit i una de debit.

—Mai no he demanat un tiquet.

—[Sobre la conversa telefònica amb Álvaro Pérez.] Per Nadal sempre dius paraules més boniques que de costum.

—La xiqueta, que és més impulsiva, va obrir el seu regal, i en veure que era tan car [la resta de la família], vam decidir de no obrir la resta.

—La polsereta era de xiqueta, i la meua filla (la vida...) ja havia passat de xiqueta a dona.

—No recorde haver-me posat mai cap peça de roba que no fora meua.

—És impossible que s'escape un sol euro [de l'administració valenciana]. Parlem d'un govern molt seriós.

14 de desembre del 2011

Ricardo Costa, acusat:

—La relació [amb Álvaro Pérez] es va tallar quan es va produir allò que es va produir... Era una relació cordial i indirecta.

—Jo mai no vaig amb vestit als actes del partit, vaig com la gent del poble.

Pablo Crespo, número 2 de la trama Gürtel:

—Si li haguérem pagat cap peça de roba [a Francisco Camps], jo ho hauria sabut, però jo no ho sabia.

15 de desembre del 2011

José Luis Peñas, ex-regidor del Partit Popular a Majadahonda (Madrid) que va denunciar l'existència de la trama.

—Álvaro Pérez feia allò que li venia de gust a Fira València i a Canal 9... Fins i tot va oferir-me de treballar a la Fira.

—Álvaro deia que a València trobava totes les facilitats del món.

—Correa em parlava sovint de Camps i Costa, sobretot arran de la visita del papa.

—Correa només parlava d'Aznar, de Camps, de ministres... Era de nivell *top*.

—Amb motiu de la visita del papa, van proposar-me d'anar a València de

vacances, que allà ells ho controlaven tot.

—De València, només en deien lloances.

16 de desembre del 2011

Victor Sanfelipe, ex-dependent de Milano i de Forever Young:

—Aquest senyor [Camps] era molt especial.

19 de desembre del 2011

Juan Casanueva, advocat de Costa:

—Parleu d'uns pantalons de 106 centímetres de llarg i després d'uns altres de 102 centímetres, i el meu client no havia empetitit! [a Francisco Gorina, propietari de l'empresa Sastgor

quan aquesta empresa confeccionava els vestits].

20 de desembre del 2011

Antonio del Fresno, ex-encarregat de Milano:

—Camps és l'únic client que recorde que demanava cenyidor central.

21 de desembre del 2011

Raquel Vázquez, comptable externa de Forever Young:

—Allà dins tenien un embolic... [en referència a Orange Market]

Javier Boix, advocat de Camps:

—Però Javier Camp existeix? És un fantasma o realment existeix? [és el nom d'un altre client de Forever Young]

María Calero, ex-caixera de Milano:

—Jo no sabia que coneixia Costa. Me n'he adonat en veure'l ara, ací.

—Els deia: "Què veniu, de la Comunitat Valenciana? Molt bé, us ho apunte a Álvaro Pérez."

—"Álvaro 1", "Álvaro 2", "Álvaro 3", "Álvaro 4"... Álvaro Pérez tenia moltes llistes a nom seu.

—[Camps] Va venir a la caixa, li vaig empaquetar el vestit, vaig posar les sabates a la bossa, va acostar-se, va encaixar-me la mà, em va dir "gràcies, gràcies" i se'n va anar.

—Potser vaig veure Camps més d'una vegada, però només recorde aquella: sabia que no pagaria i ja no m'hi fixava.

22 de desembre del 2011

Antonio Sánchez-Rincón Puebla, sastre personal de Costa:

—El senyor Costa no ha canviat de mides des del 99, que sóc el seu sastre.

—Les mides seues que apareixen [a les comandes de Milano i Forever Young] són impossibles: és com si vols posar-te unes sabates del número 40 quan el teu és el 44.

—És impossible que en un cul de la talla 54, com el del meu client, hi càpiguen uns pantalons de la 50.

Eduardo Hinojosa, ex-propietari de Milano:

—Quan van *desimputar* Camps, Federico Trillo em va fer una abraçada. És molt extravertit.

EFE

D'esquerra a dreta, Pablo Crespo, José Tomás i Eduardo Hinojosa, els dies que van declarar a la vista. El primer va parlar poc, el segon molt i el tercer no va dir res.

—Francisco Camps no té cap tiquet pendent de cobrament a Milano.

23 de desembre del 2011:

Eduardo Hinojosa, ex-propietari de Milano:

—Jo, de Camps, no n'he vist res. Només de "Camps-Nuevo cliente".

26 de desembre del 2011

Miguel Marqués, ex-director de compres de Milano i Forever Young:

—[Sabeu si José Tomás tenia cap enemistat amb Camps o Costa?] Que jo ho recorde, no.

José Tomás, ex-encarregat de Milano i director de Forever Young:

—La botiga de Milano del carrer de Serrano tenia el rècord Guinness de venda de roba.

—Vaig venir amb *el meu* Alaris a prendre mides a Costa.

—La roba de Camps i Costa, sempre la liquidaven al juliol, quan jo era de vacances a la Manga. Sempre em va estranyar això.

—El senyor Camps mai no ha permès que ningú li fera res sense que jo hi fora present.

—Les primeres americanes que es va endur no li agradaven gaire, eren massa modernes per al seu estil, però Álvaro i jo vam convèncer-lo.

—El seu cul [de Camps] és bastant més gran que no el patró original.

—De maluc i de cul, [Camps] necessitava bastant més tela.

—Una volta, al Ritz, li vaig dir [a Camps]: "President, a veure quan deixem de veure'ns en calçotets i veniu a un lloc normal perquè us prenga mides."

—Tenia el número de mòbil de Camps enregistrat al meu: hi posava "Cans".

—Sempre he votat el PP i sentia admiració per ells.

—El dia que es va destapar tot, [Camps] em va trucar de manera insistent, fins al punt que la meua dona em va dir que ja n'hi havia prou, de parlar-hi.

—En una de les converses, Camps

em va dir que la seua dona no deixava de plorar.

—Em fereix l'ànima, tot plegat. Me'ls estimava moltíssim [a Camps i a Costa].

—De la dona de Camps només recorde que em va telefonar una volta per a dir-me que les sabates de poltre que s'havia endut tenien unes ratlles.

27 de desembre del 2011

José Tomás, ex-encarregat de Milano i director de Forever Young:

—Us puc descriure perfectament com li agraden els pantalons [a Camps].

28 de desembre del 2011:

Matías Pérez Such, ex-secretari autonòmic de Turisme:

—Sí que el coneixia [a Álvaro Pérez]. Resultava visible.

Cándido Herrero, número 2 d'Orange Market:

—[Hi havia una caixa de diner negre, a Orange Market?] Hi havia una caixa de diners en efectiu.

Virgilio Latorre, advocat de l'acusació popular:

—Com pot ser que no sapiguem per què us han encausat? No som en una causa de passeig! [a Cándido Herrero]

Carmen Díaz, gerent de la Fundació Llum de les Imatges:

—Els contractes amb Orange Market representaven una *pèssima* [volia dir “mínima”] part.

Auxiliadora Hernández, ex-directora general d'Educació:

—Eren contractes “mini” [els d'Orange Market amb la Conselleria]. És una casualitat que les cinc empreses contractades [per un mateix congrés] pertanyeren al mateix grup.

29 de desembre del 2011**Javier Boix, advocat de Camps:**

—Heu assistit mai a cap acte del PP o a algun sarau d'aquests? [a Enrique Moreno]

Enrique Moreno, ex-secretari general administratiu de la Conselleria de Turisme:

—Els xafardejos, no m'agraden gens. [En resposta a Boix, sobre si havia sentit a parlar de regals d'Orange Market a Camps.]

2 de gener del 2012**Luis Rosado, ex-secretari autonòmic de Sanitat:**

—Suposava que els organitzava algú [els actes del PP], però no sabia qui.

Alfonso Bataller, ex-secretari autonòmic de Sanitat:

—Un, sí. [Després d'una pregunta de Latorre sobre si havia adjudicat cap contracte a Orange Market.]

—Dos, em sembla. [Després d'una repregunta de Latorre: “Només un?”]

Escorta de Francisco Camps:

—No era la primera ocasió en què [Camps] em demanava diners. Per a comprar un llibre o algun regal a la família, ja me n'havia demanats.

Xofer de Francisco Camps:

—Sovint menjàvem a bars de carretera [Camps, l'escorta i ell].

Vicente Farnós, gerent de Castelló Cultural:

—[Orange Market] Era una empresa solvent, amb un bon aval i un bon currículum.

3 de gener del 2012**Javier Boix, advocat de Camps:**

—És exòtic, però és cert? [que Camps s'enduguera una americana de vellut un 31 de juliol]

—Els vestits de Camps es multipliquen com els pans i els peixos.

Inspectors de l'Agència Tributària:

—No ho hem comprovat. [En resposta a una pregunta de Casanueva entorn de la coincidència o no de les mides de Costa amb les que apareixen als documents analitzats.]

4 de gener del 2012**Inspectors de l'Agència Tributària:**

—Amb els diners de la caixa B, Francisco Correa pagava la residència de son pare.

9 de gener del 2012**Policies de la Unitat de Delictes Econòmics i Fiscals (UDEF):**

—La “d” vol dir “don”, la categoria social. [En resposta a una pregunta de Latorre en què volia saber què significava la lletra “d” d'un apunt de la trama on posava “dVito”.]

—A Correa, li diuen “don Vito”.

19 de gener del 2012**Miryam Segura, fiscal:**

—Correa va dir que vestien la gent de la Comunitat Valenciana.

—[Al jurat.] Algú ha rebut mai un SMS amb les vostres mides?

Virgilio Latorre, advocat de l'acusació popular:

—Deveu saber qui era, però us ho recorde: don Vito Corleone era el cap de la màfia de Nova York.

—Al Capone, malgrat tots els delictes, tan sols va ser enxampat per la caixa B.

—La defensa de Costa sustenta la seua innocència en base a unes mides que no sabem les que són, especialment les del cul.

—El senyor Camps, que té una agenda molt atapeïda... Bé, tenia.

—Podem resumir-ho de la següent manera: blanc i en botella.

—[Al jurat.] Feu un esforç mental: us imagineu Camps amb 3.300 euros a la butxaca per a pagar els vestits de Milano?

—[Al jurat.] Us havia parlat de la màfia, i de les paraules de Pérez demanant silenci a Tomás, se'n diu *Omertà*.

—En la teòrica conspiració hauríem participat Milano, Forever Young, els bancs, els perits, la brigada de la UDEF, la fiscalia i aquesta acusació.

—Camps va donar instruccions perquè es presentara ací el seu escrit de conformitat. Què fou, un lapsus?

20 de gener del 2012**Javier Boix, advocat de Camps:**

—Al meu client [els membres de la trama] l'han tractat d'una manera que no s'hi val. Terceres persones han fet servir el seu nom [el de Camps] per presumir.

—On és la jaqueta fantasia? I l'americana de vellut?

—Déu nos en guard de les baralles entre els senyors Tomás i Hinojosa. Ja s'ho faran, a la *Villa y Corte!*

—Aquest és un judici sense objecte del delictes: on són els vestits?

—Tomás va dir que votava el PP, però això no importa; jo no he votat allò que vota el senyor Camps.

—El comiat de Tomás per part d'Hinojosa ha costat la vida al meu client.

—Camps mai no va poder dir “ací baix” a Tomás. Això no ho diu un valencià, i encara menys un valencià nòparlant com ell.

—Com pot ser que la caixa [Calero] encaixara la mà de Camps i no li demanara de cobrar-li-ho? Quina caixa fa això?

—Cal ser molt fava per a endur-se roba regalada més barata de la que compres habitualment.

—El meu client no guarda tiquets, ni jo tampoc; l'altre dia els Reis em van dur una cosa que ara no puc bescanviar.

—Avui dia, amb el sistema aquest de Sitel, a qualsevol de nosaltres ens poden escoltar quan parlem per telèfon.

Juan Casanueva, advocat de Costa:

—[Al jurat.] No miraré de seduir-vos.

—Us demostraré per què es pot ser diputat i es poden rebre diners... Regals, vull dir.

—Les converses interceptades no demostren cap regal; per tant, les fem nostres.